

[Eise-Merete Ross.]

hanke med alt boligbyggeri. På direkte spørgsmål svarer Finn Trier, at han gerne ser en socialisering af byggeriet. Efter min mening ville en socialisering af byggeriet ikke fremme konkurrencen, og jeg er glad for, at ministeren og jeg tilsyneladende er enige på dette punkt.

Jeg er meget tilfreds med, at samtlige midler fra de pligtmæssige indbetalinger indtil 1976 skal udlånes til det nybyggeri, hvortil boligministeren giver tilsagn om rentesikring, og kun dertil, medens de ikke pligtmæssige indbetalinger kan benyttes som lån til ombygning, modernisering og lignende formål.

De øvrige ændringer i forslag til lov om ændring i lov om boligbyggeri skal jeg lade ligge til udvalgsarbejdet. På det radikale venstres vegne kan jeg give tilslutning til begge lovforslag.

Arne Larsen: Normaliseringen på boligområdet skal snart sættes i værk, og dette vil uden tvivl medføre ganske væsentlige forhøjelser af boligafgifterne — hr. Hastrup nævnte, at de ville øges med fra 80 til 100 pct. — og så kan vi forudse som givet, at man vil nå et huslejeniveau, som mange mennesker slet ikke vil være i stand til at betale. I anledning af, at man kan forvente en sådan udvikling, er det meningen, at der nu skal udspændes et smukt, lyserødt socialt sikkerhedsnet, som kan forhindre, at folk skal gå fra hus og hjem. Hvor fint-masket nettet nu bliver, er nok et spørgsmål, og om folk alligevel dumper igennem nettet, er det svært at sige på nuværende tidspunkt. Efter vor opfattelse er det en noget bagvendt vej at løse hele dette spørgsmål på. Hvorfor ikke i stedet forhindre ganske effektivt, at huslejen stiger så kolossalt, som det nu er meningen, og omvendt spare statsudgifterne til det såkaldte sociale sikkerhedsnet?

I dag har vi — som tidligere oplyst — ca. 200 mill. kr. i udgifter til forskellige støtteforanstaltninger inden for boligområdet.

Hvad kommer de nye ordninger til at koste? Det er der ingen der ved på nuværende tidspunkt. Man regner med et sted mellem 250 og 300 mill. kr. det første år; men at beløbet vil stige yderligere fremover, er der næppe nogen tvivl om. Heroverfor står altså en lejestigning på rundt regnet 1 milliard kr. — ganske vist over en 8-årig periode — men det er dér, vi skal hen. Trods et sikkerhedsnet, som vil forøge statsudgifterne med måske 100 mill. kr., vil lejerne i dette land dog komme af med væsentligt højere udgifter til deres bolig. Det sociale sikkerhedsnet gør det altså ikke lettere for lejerne.

Det ville efter vor opfattelse have været bedre, om staten i stedet for at yde tilskud — ikke bare til lejerne, men, som det jo sker nu, indirekte til rentekapitalen, der for øjeblikket tjener så groft på boligsituationen — gjorde noget effektivt for at få et lavt, fast renteniveau for nybyggeriet.

Der er et meget stort parcelhusbyggeri i gang, og huslejen her, omkostningerne ved at sidde i eget hus, er også meget, meget store. Men vi kender den agitation, der har været udfoldet til fordel for parcelhusbyggeriet, nemlig at det, man giver ekstra ud i renteudgifter, tjener man hjem på skatten. Det vil stort set sige, at staten ad denne vej yder væsentlige bidrag til denne form for byggeri, og det vil igen sige, at alle de mennesker, der ikke er så heldige at kunne foretage en opsparing i eget hus, må betale tilskud til deres husejende medborgere.

Det må vel forudses, at man også nu i det private byggeri vil sige: bo dejligt, men dyrt, for staten betaler boligsikring. Jeg tror, at det vil komme til at influere på priserne, og at håndværksmestre og andre desværre ikke vil se så nøje på byggeomkostningerne, men simpelt hen spekulere i boligsikringsordningen.

Boligsikringsordningen skal baseres på husstandsindkomsten, og her må jeg spørge: er det egentlig retfærdigt? Man skal altså bygge tilskuddene på den samlede husstands indkomst, forældre og børn inklusive;